

РЕШЕНИЕ

№ 398

гр. Русе, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен Ив. Бойчев

при участието на секретаря А.П.Х.

като разгледа докладваното от Милен Ив. Бойчев Гражданско дело № 20234520105474 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази:

Предявени са иски с правно основание 108 ЗС, чл. 57, ал.2 и чл. 59 ЗЗД.

Постъпила е искова молба от П. С. П. срещу С. С. П., в която се твърди, че през 2008г. ищецът закупил лек автомобил марка „****“ с рег. №****, като покупната цена на автомобила била 3200 лв. През 2011г. ответницата и сестра на ищеца го помолила да ѝ предостави автомобила, за да може да вози дъщеря си до училище. Ищецът се отзовал веднага и ѝ предоставил автомобила, като се разбрали тя да го поддържа и да заплаща „Гражданска отговорност“ и ежегодният данък за него. Изминали около пет години и през 2017г. той узнал, че не е плащан данъка на автомобила. Помолил сестра си да заплати дължимите суми и да му върне автомобила, но тя не направила нито първото, нито второто, въпреки обещанията си. Той нямал възможност да заплаща данъка на автомобила и общината издала акт на 02.01.2019г. и образувала срещу него изпълнително дело №****/2019г. по описа на ЧСИ В.М. за неплатените данъци за процесното МПС. Наложило се ищецът да изтегли кредит, за да ги погаси. През 2018г. и 2019г. продължил да моли ответницата да му върне автомобила. При всеки разговор тя му обещавала, но не го правела. През м.декември.2023г. последно я попитал къде е автомобила, за да си го вземе. Тя го излъгала, че е в района на хотела до рибарника в с.Писанец и отново отказала да му предостави ключове. Той посетил мястото където трябвало да е автомобила, но не го открил. Ответницата продължавала да владее автомобила, а той бил лишен от възможност да си служи с него и продължавал да плаща данъци. Не можел да

го бракува, за да прекрати данъчната му регистрация.

С оглед на това се моли на основание чл.108 ЗС, ответницата да бъде осъдена да му предаде владението върху лек автомобил „****“, с рег. № ****, а в случай, че автомобилът липсва предявява евентуална искова претенция за заплащане на неговата равностойност от 2000 лева, ведно със законната лихва от предявяване на иска.

Претендира също така на основание чл. 59 ЗЗД да бъде осъдена ответницата да му заплати обезщетение за лишаването му от право на ползване на автомобила за периода от 18.10.2018г. до 18.10.2023г. в размер на 100 лева на месец, или за 60 месеца общо 6000 лева.

На основание чл. 59 от ЗЗД се иска ответницата да бъде осъдена да му заплати сумата от 196,96 лева платен данък за превозно средство за годините: 2016г., 2017г. и 2018г., ведно със законната лихва върху тази сума от образуване на производството.

В срока по чл.131 ГПК ответницата изразява становище за неоснователност на искове. Признава, че автомобилът ѝ е бил даден за безвъзмездно ползване от ищеца, тъй като страните са брат и сестра. При предаването на автомобила не били поставяни условия за заплащане на данъци, застраховки и прочие. Не се оспорва, че автомобилът е предаден на ответницата през 2012г. когато тя го използвала както и през част от 2013г. След това тя не можела да го ползва, тъй като не бил платен местния данък за автомобила и не ѝ бил предоставен големият му талон Част I, което било пречка, за да премине технически преглед. Твърди се, че през следващите години ответницата многократно е предлагала на ищеца да му върне автомобила, като той всеки път отказвал да окаже необходимото съдействие за това. Поради това на няколко пъти се налагало автомобилът да бъде местен според смяна местоживеенето на ответницата, както и поради причината, че имало опасност да бъде репатриран като спрян от движение, включително и да бъде унищожен от вандалски действия на трети лица. Поради това се твърди, че през годините са извършвани редица действия, включително и разходи по съхранението на автомобила, който все още се намирал във владение на ответницата, която изразява готовност за неговото връщане, за което моли ищецът да окаже необходимото съдействие.

Оспорва се да са налице предпоставки за уважаване както на предявеният ревандикационен иск, така и да са налице предпоставки за уважаване на исковите основани на неоснователното обогатяване доколкото се оспорва да е налице такова за ответницата, поради факта, че лекият автомобил е бил неизползваем за процесния период, поради действия на ищеца. Оспорва се и задължението за заплащане на данък за автомобила доколкото същият бил дължим от собственика му какъвто се явявал ищеца.

Съобразявайки становищата на страните, събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и приложимият закон, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото, а и се установява от представените писмени

доказателства (регистрационен талон част I), че ищецът П. С. П. е собственик на лек автомобил „***“, с рег. №****, с дата на първа регистрация 1996г. Също така няма спор между страните, че през 2012г. ищецът е предоставил на ответницата като негова сестра за ползване въпросният автомобил, който към него момент е бил технически годен и с изрядни документи, които са позволявали използването му по предназначение, в който смисъл са и показанията на свидетеля С. П. С..

Страните нямат спор, че през 2013г. и в следващите години автомобилът не е преминал през технически преглед.

Видно от представената справка от сектор „ПП“ при ОДМВР – Русе, през 2017г. е била прекратена регистрацията му на основание чл. 143, ал.10 от ЗДвП (по уведомление за автомобил без застраховка „гражданска отговорност“).

Свидетелите И.Г. и В.В.Н. установяват, че през последните десет години автомобилът не е бил в движение, не се е използвал по предназначение, а през последните пет и повече години (за който период е исковата претенция), автомобилът е бил технически негоден за употреба, икономически неизгодно е било и привеждането му в изправност с оглед множеството части и агрегати, които е следвало да бъдат подменени.

В хода на настоящото производство, автомобилът е предаден от ответницата на ищеца с протокол от 28.01.2024г., с оглед на което е оттеглен предявения от него иск с правно основание чл. 57, ал.2 ЗЗД и производството в тази част е прекратено.

Според заключението на изготвената по делото автотехническа експертиза, месечният наем за технически изправен автомобил от типа на процесния за периода 01.05.2018г. до 01.05.2023г. е около 600лв. Вещото лице е уточнило, че заключението е основано на обяви за отдаване под наем за посочения период на автомобили, които са технически изправни и по-нови от процесния. Обяви за отдаване под наем на идентичен автомобил не са установени.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 108 ЗС: Няма спор и никога не е имало такъв между страните, че ищецът е собственик на процесния автомобил, който при образуване на настоящото производство е бил във владение на ответницата. Също така няма спор, че в хода на настоящото производство автомобилът му е предаден (върнат), поради което предявеният ревандикационен иск следва да бъде отхвърлен.

По исковете с правно основание чл. 59 ЗЗД : Общият фактически състав на неоснователното обогатяване по чл.59 ЗЗД съдържа следните основни елементи: обогатяване на едно лице за чужда сметка, обедняването на друго лице, свързано със съответното обогатяване, липсата на правно основание за обогатяване и липсата на друга правна възможност за защита на обеднелия.

В конкретния случай се установява, че ищецът е предоставил процесния автомобил на ответницата, но липсват доказателства, които да установяват какви уговорки са постигнати между двамата. Свидетелските показания също не установяват при какви „условия“ е предаден автомобила. Действително от показанията на свидетелите се установява, че ищецът в един момент е изразил желанието си да му бъде върнат автомобила. Естеството обаче на това връщане изисква той, като кредитор на това задължение да окаже необходимото съдействие и да получи вещта. Също от свидетелските показания се установява, че ответницата е изразила готовност, дори е поискала от него да посочи място на което да остави автомобила, но той не е посочил такова. Това дава основание да се приеме, че ищецът не е изпълнил задължението си да получи предадената за ползване на ответницата вещ и е налице т.нар. кредиторова забава. Няма как ответницата да върне автомобила на ищеца без неговото съдействие. Същият е разполагал с възможност писмено да посочи срок и начин на ответницата да му върне автомобила. Действително няма изискване за писмена форма на този вид покана, но същата има огромно доказателствено значение. Без такава, в случая само въз основа на свидетелските показания по делото не може да се установи кога и къде е следвало ответницата да изпълни задължението си. Това е направено едва в хода на настоящото производство и ответницата е предала автомобила на ищеца. Поради това не би могло да се приеме, че същата е изпаднала в забава и за това да дължи каквото и да е обезщетение свързано с нея. Този извод на съда намира подкрепа и в обстоятелството, че липсва какъвто и да е мотив за ответницата да задържа автомобил, който не би могла да ползва и да извлича от него каквато и да е облага, а точно обратното.

За процесния период от 2018г. до 2023г. автомобилът на ищеца не е бил в движение, поради дългото време в което не е бил ползван и остаряването му, е бил технически неизправен, а и поради липсата на преминати технически прегледи и заплатени застраховки „Гражданска отговорност“ за отделните години е спрял от движение и не е имал право да се движи по пътищата на страната. Поради това няма как да се приеме, че за този период ответницата се е обогатила от неговото „ползване“, което е допълнителна предпоставка да се отхвърлят предявените искове за неоснователното ѝ обогатяване. Неизползваемостта на автомобила отново се дължи на поведението на ищеца, който непредставяйки на ответницата Свидетелството за регистрация част I на автомобила е възпрепятствал преминаването му през задължителен ГТП и съответно ползването му. Представянето по делото на препис от това свидетелство, заверен с „вярно с оригинала“ е достатъчно доказателства, че този документ в оригинал се намира при ищеца и не е предоставен на ответницата.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че ищецът е разполагал с възможност да предприеме необходимите действия за да ползва автомобила си или да прекрати неговата регистрация (да го бракува) и да отпадне данъчното му задължение. Същият не е направил нито едно от двете

и няма основание да претендира дължимите от него като собственик данъци за превозното средство от ответницата.

С оглед на изложеното, предявените иски следва да бъдат изцяло отхвърлени като неоснователни.

При този изход на спора ищецът следва да бъде осъден да заплати направените от ответницата разноски за настоящото производство в размер на 700лв. адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, районният съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Фердинанд“ №34, ет.1 срещу С. С. П. ЕГН*****, със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Хан Аспарух“ №31, ет.5 ревандикационен иск относно лек автомобил „***“ с рег. №**** като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Фердинанд“ №34, ет.1 срещу С. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Хан Аспарух“ №31, ет.5 иск за заплащане на сумата от 6000 лв. обезщетение за лишаването му от ползване на лек автомобил „***“ с рег. №**** за периода 18.10.2018г. до 18.10.2023г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Фердинанд“ №34, ет.1 срещу С. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Хан Аспарух“ №31, ет.5 иск за заплащане на сумата от 196,96 лв. платен данък за лек автомобил „***“ с рег. №**** за периода 2016-2018г. включително, като неоснователен.

ОСЪЖДА П. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Фердинанд“ №34, ет.1 да заплати на С. С. П. ЕГН***** със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Хан Аспарух“ №31, ет.5 сумата от 700лв. разноски за настоящото производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Русе в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____